

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **S., a.s.**, so sídlom v Ž., proti žalovanej **E.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. P., advokátom so sídlom v B., **o zaplatenie 4 685,47 € (141 154,60 Sk)**, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 4 C 281/2006, na dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. apríla 2008 sp. zn. 16 Co 23/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom z 21. novembra 2007 č.k. 4 C 281/2006-174 zaviazal žalovanú v lehote 15 dní zaplatiť žalobkyni 141 154,60 Sk a v lehote 3 dní zaplatiť žalobkyni 8 490 Sk trov konania. Súčasne žalobkyni uložil povinnosť v lehote 3 dni doplatiť na súdnom poplatku sumu 3 852 Sk. Súd prvého stupňa vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania, ktorými bolo preukázané, že právny predchodca žalovanej, poručiteľ JUDr. V. Š. v čase výkonu funkcie súdneho exekútora vykonával aj pre žalobkyňu exekúcie v jednotlivých veciach, na ktoré mu žalobkyňa poskytla preddavok. Súdny exekútor JUDr. V. však exekúcie neukončil a časť preddavkov, ktoré od žalobkyne prevzal, nevyúčtoval. Tým, že JUDr. Š. funkcia exekútora zanikla, odpadol aj právny dôvod, na základe ktorého mu žalobkyňa plnila a tým, že exekúcia nebola ním ukončená, jeho odmena a hotové výdavky s exekúciou spojené boli nižšie ako žalobkyňou zložené preddavky. Týmto spôsobom JUDr. Š. získal na úkor žalobkyne bezdôvodné obohatenie v celkovej sume 141 154,60 Sk. Exekútor JUDr. Š. dňa 3. apríla 2002 zomrel a keďže žalovaná ako jeho jediná dedička získala po ňom čistú hodnotu dedičstva v sume 3 256 248 Sk, do výšky tejto sumy zodpovedá za poručiteľove dlhy. Preto s poukazom na ustanovenia § 470 ods. 1 a § 451 Občianskeho zákonníka žalobe

vyhovet. Námietku premlčania vznesenú žalovanou nepovažoval za opodstatnenú z dôvodu, že žalobkyňa sa až právoplatnosťou osvedčenia o dedičstve po poručiteľovi JUDr. Š. dozvedela o tom, že na účte, na ktorý poukazovala finančné prostriedky exekútorovi JUDr. Š., nebol dostatok finančných prostriedkov a že náhradní exekútori nemohli vykonať finančné vyúčtovanie k zániku výkonu jeho funkcie exekútora, nakoľko nemal exekučné spisy ani finančné prostriedky. Keďže žalobkyňa podala žalobu na súde 4. septembra 2006, urobila tak ešte skôr ako uplynula trojročná premlčacia lehota zákonom stanovená na uplatnenie nároku. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo 17. apríla 2008 sp. zn. 16 Co 23/2008 napadnutý rozsudok potvrdil a žalobkyni nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa so skutkovými zisteniami ako právnym posúdením veci súdom prvého stupňa a navyiac bol toho názoru, že u právneho predchodcu žalovanej išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, pretože svojmu nástupcovi ako náhradníkovi súdneho exekútora neodovzdal exekútorské spisy ani finančné prostriedky týkajúce sa preddavkov založených žalobkyňou a ani žalobkyni nevrátil zložené preddavky. Preto bol toho názoru, že v danej veci platí 10 ročná premlčacia lehota a z toho dôvodu uzavrel, že aj keby začiatok plynutia tejto lehoty bol počítaný odo dňa odvolania JUDr. Š. z funkcie súdneho exekútora, t.j. od 11. apríla 2000, do uplatnenia nároku žalobkyňou na súde táto lehota neuplynula. Vzhľadom na ďalšiu námietku žalovanej v odvolaní, týkajúcu sa posúdenia otázky aktívnej legitímácie žalobkyne z hľadiska uplatnenia nároku v sume 81 652 Sk súdom prvého stupňa, uviedol, že posúdenie tejto otázky prvostupňovým súdom bolo správne a súčasne podrobne uviedol dôvody vedúce ho k tomuto záveru. Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo sa práva na ich náhradu vzdala.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Uviedla, že v konaní jej postupom súdu bola odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). K tejto procesnej vade došlo 20. júna 2007 na pojednávaní pred súdom prvého stupňa v dôsledku porušenia § 101 ods. 2 O.s.p. V rozpore s týmto ustanovením bola vec prejednaná v neprítomnosti jej právneho zástupcu a tiež v jej neprítomnosti, i keď jej právny zástupca svoju neúčast' na uvedenom pojednávaní včas ospravedlnil s poukazom na to, že nariadený termín pojednávania kolide s iným súdnym pojednávaním, a súčasne požiadal o odročenie pojednávania. Súd prvého stupňa napriek tomu v danom termíne pojednávanie uskutočnil a dojednal so zástupkyňou žalobkyne doplnenie dokazovania. K vyššie uvedenej procesnej

vade došlo aj tým, že prvostupňový súd nedoručil jej ani jej právnenému zástupcovi vyjadrenie žalobkyne z 13. augusta 2007, v ktorom oznamovala súdu dôležité skutkové okolnosti, týkajúce sa pokračovania začatých exekúcií, ako aj tým, že súd prvého stupňa na pojednávaní 21. novembra 2007 neoboznámil obsah prednesov a vykonaných dôkazov, ktoré uskutočnil na predchádzajúcom pojednávaní 20. júna 2007. Vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. videla aj v postupe súdu prvého stupňa, keď jej ani jej právnenému zástupcovi nedoručil vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovanej zo 16. novembra 2008 (správne zo 16. januára 2008 – poznámka dovolacieho súdu), ako aj v tom, že nepripojil spis, na ktorý poukazovala žalobkyňa v podaní z 13. augusta 2007. Ďalej namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v otázke posúdenia ňou vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku. Žalovaná vzhľadom na to žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobkyňa sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie, ktoré v danom prípade smeruje proti rozsudku, je procesne prípustné, ak sa ním napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (viď § 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.). V prejednávanej veci nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa týchto ustanovení, lebo dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, odvolací súd sa neodchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu (ktorý dosiaľ v tejto veci ani nerozhodoval, a preto ani nevyslovil právny názor) a dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku

odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie prípustné. Dovolanie žalovanej preto podľa § 238 O.s.p. prípustné nie je.

Vzhľadom na vyššie uvedené by procesnú prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku žalovanej zakladala len procesná vada v zmysle § 237 O.s.p. Na vadu takejto povahy je dovolací súd povinný vždy prihliadať (§ 242 ods. 1 O.s.p.). So zreteľom na uvedenú povinnosť sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie splnenia podmienok prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa – a to aj vzhľadom na obsah dovolania – zaoberal tiež otázkou, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj rozsudku), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je však významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k jednej (niektorým) z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, ktoré opodstatňuje záver odvolacieho súdu, že konanie na súde nižšieho stupňa je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd. Mimoriadnosť dovolania ako opravného prostriedku, ktorým možno výnimočne napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, sa prejavuje aj v tom, že jeho prípustnosť v zmysle § 237 O.s.p. je spojená výlučne len s najzávažnejšími, v zákone taxatívne vymenovanými, procesnými vadami zakladajúcimi tzv. zmätočnosť. Iné procesné vady (procesné vady inej povahy, než sú vady taxatívne vymenované v § 237 O.s.p.) a tiež iné nesprávnosti než sú vady postupu súdu v konaní (napríklad nesprávnosti, ku ktorým došlo v rámci právneho posudzovania veci, alebo ku ktorým došlo v rámci myšlienkového procesu súdu pri vyhodnocovaní výsledkov vykonaného dokazovania), nezakladajú prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku podľa uvedeného ustanovenia.

Žalovaná v dovolaní nenamietala, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na obsah dovolania dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní na súdoch nižšieho stupňa došlo k odňatiu možnosti žalovanej pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

V súvislosti s vyriešením otázky, či v prejednávanej veci bola dovolateľke odňatá možnosť pred súdom konať, treba uviesť, že podľa § 24 O.s.p. sa účastník môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. V zmysle § 25 ods. 1 O.s.p. si ako zástupcu môže vždy zvoliť advokáta a jemu udelené plnomocenstvo nemožno obmedziť. Zvolený advokát je povinný účelne využívať všetky zákonom pripustené prostriedky a spôsoby poskytovania právnej pomoci účastníkovi, ktorého zastupuje (§ 25 ods. 2 O.s.p.). Advokát je oprávnený dať sa zastupovať iným advokátom ako ďalším zástupcom, prípadne advokátskym koncipientom, ktorého zamestnáva (§ 25 ods. 3 O.s.p.). Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník neustanoví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Pri skúmaní, či Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní postupoval v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. a či teda bola žalovanej odňatá možnosť pred súdom konať, keď bolo uskutočnené pojednávanie 20. júna 2007 napriek tomu, že jej právny zástupca sa z neúčasti ospravedlnil z dôvodu kolízie pojednávania a požiadal o odročenie pojednávania, dovolací súd dospel k záveru, že žalovaná nedôvodne namieta existenciu tejto vady.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že je pravdou, že zástupca žalovanej sa písomným podaním zo 14. júna 2007, doručeným súdu 16. júna 2007 (č.l. 97 spisu) ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní určeného na deň 20. júna 2007 z dôvodu kolízie pojednávania a súčasne požiadal, „aby bol vytýčený nový termín pojednávania“. Ak vyplýva zo zápisnice o pojednávaní z 20. júna 2007 (č.l. 99 spisu) z účastníkov bola na ňom prítomná len zástupkyňa žalobkyne JUDr. Z., ktorá požiadala o odročenie pojednávania s tým, že v lehote

7 dní predloží zoznam exekútorov, ktorí vykonávali exekúcie po JUDr. Š., aby sa mohli vyjadriť, či prevzali alebo neprevzali zálohu na exekúcie. Súd prvého stupňa túto žiadosť akceptoval a odročil pojednávanie na neurčito „za účelom poskytnutia lehoty právnej zástupkyňi navrhovateľa na doplnenie dokazovania“. Z uvedeného je teda zrejmé, že súd prvého stupňa na pojednávaní 20. júna 2007 vo veci meritórne nekonal, pojednávanie odročil. Zo skutočnosti, že súd prvého stupňa pojednávanie odročil na základe žiadosti zástupkyne žalobkyne o odročenie pojednávania a nie na základe žiadosti zástupcu žalovanej, nemožno vyvodiť, že by jeho postup bol v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a že tým, keď pojednávanie odročil nie na základe žiadosti zástupcu žalovanej, odňal žalovanej možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., navyiac za stavu, keď vo veci samej na tomto pojednávaní nekonal.

Námietka žalovanej, že súd prvého stupňa jej odňal možnosť konať pred súdom tiež tým, že jej ani jej právnemu zástupcovi nedoručil písomné podanie žalobkyne z 13. augusta 2007, v ktorom žalobkyňa oznamovala súdu dôležité skutkové okolnosti, týkajúce sa pokračovania začatých exekúcií, taktiež nie je opodstatnená. Z obsahu spisu totiž jednoznačne vyplýva, že podanie žalobkyne z 13. augusta 2007 (č.l. 103 a nasl. spisu), obsahujúce zoznam exekútorov, ktorí vykonávali exekúcie po JUDr. Š., spolu so všetkými pripojenými prílohami, bolo oboznámené na pojednávaní pred súdom prvého stupňa 21. novembra 2007 (č.l. 172 spisu) prečítaním, a že žalovaná ani jej zástupca, ktorí boli osobne na pojednávaní prítomní, nemali voči súdom prečítaným listinám žiadne námietky. Z toho dôvodu nedoručenie vyššie uvedeného písomného podania žalovanej, resp. jej právnemu zástupcovi, nemalo za následok odňatie možnosti žalovanej pred súdom konať, nakoľko o obsahu podania a k nemu pripojených príloh mala žalovaná ako jej zástupca vedomosť, boli s nimi súdom oboznámení ich prečítaním.

Pokiaľ žalovaná v dovolaní namieta, že jej prvostupňovým súdom bola odňatá možnosť pred súdom konať aj tým, že na pojednávaní 21. novembra 2007 nebol súdom oboznámený obsah prednesov a vykonaných dôkazov, ktoré sa uskutočnili na predchádzajúcom pojednávaní 20. júna 2007, aj táto námietka podľa dovolacieho súdu neobstojí. Na pojednávaní pred súdom prvého stupňa 20. júna 2007 totiž neboli vykonané, okrem žiadosti zástupkyne žalobkyne o odročenie pojednávania, žiadne prednesy a nebolo vykonané ani žiadne dokazovanie (viď obsah zápisnice z tohto pojednávania uvedený vyššie).

Z tohto dôvodu preto súd prvého stupňa z pojednávania 20. júna 2007 nemal čo oboznámiť na nasledujúcom pojednávaní 21. novembra 2007 tak, ako mu to stanovuje § 119 ods. 2 O.s.p.

Dovolací súd považuje za nedôvodnú aj námietku žalovanej, že súd prvého stupňa jej v konaní odňal možnosť konať pred súdom tiež tým, že jej ani jej právnenému zástupcovi nedoručil vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovanej zo 16. novembra 2008 (správne zo 16. januára 2008 – poznámka dovolacieho súdu). Obsah úradného záznamu o nazretí do spisu, nachádzajúceho sa na č.l. 197 spisu, toto tvrdenie žalovanej jednoznačne vyvracia. Podľa tohto záznamu zástupcovi žalovanej JUDr. K., ktorého totožnosť bola tajomníčkou informačného centra súdu prvého stupňa A. overená, bol 20. februára 2008 predložený predmetný spis, ktorý mal k dispozícii v čase od 13,15 hod. do 14,10 hod., a na jeho žiadosť mu boli vyhotovené fotokópie zo spisu, konkrétne čísla listov 103, 104, 105, 146, 147, 148, 190, 191, ktoré po úhrade vecných nákladov v ten istý deň prevzal. Ako však zo spisu vyplýva, obsahom čísla listu 190 a 191 je vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu zo 16. januára 2008. Preto tvrdenie žalovanej, že toto vyjadrenie nebolo jej ani jej zástupcovi doručené nie je pravdivé; fotokópiu tohto vyjadrenia prevzal osobne na súde 20. februára 2008. Z toho dôvodu právo žalovanej na doručenie procesného vyjadrenia žalobkyne ako jedného zo súčastí práva na spravodlivý proces poručené nebolo.

Pokiaľ dovolateľka vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. vidí aj v tom, že súd prvého stupňa nepripojil spis sp. zn. 16 C 93/2002, na ktorý mala žalobkyňa poukázať vo svojom podaní z 13. augusta 2007, dovolací súd má za to, že túto vadu aj v prípade, keby k nej v konaní došlo, nemožno považovať za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Skutočnosť, že súd prvého stupňa nepovažoval za potrebné pripojiť spis sp. zn. 16 C 93/2002 možno považovať len za inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (viď aj I. ÚS 335/06).

Z hľadiska existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k jej posúdeniu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo

postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Žalovaná v dovolaní ďalej namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. K odňatiu možnosti dovolateľky pred súdom konať nemohli viesť ani právne závery, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutia, lebo ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože súd svojím rozhodovaním neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné právo účastníka. Či už súdy napadnuté rozhodnutie založili na správnom alebo nesprávnom právnom posúdení veci (pozn.: dovolací súd rozhodnutia z tohto aspektu neposudzoval), neodňali tým žalovanej možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné. So zreteľom na to dovolanie žalovanej odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd napriek tomu žalobkyni nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. januára 2009

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková